

το τὸ ἄφθος μου; Καὶ μόνον ποὺ νὰ τοξεύεται σὲ
ἀφεντάδες μας θὰ ταῦς ἐπήγαινε ωστιέδι!..

Τι κάθεστε λοιπόν καὶ τὰ φίλοκοσκινέστε;
Ἐκλογὲς, Θεστόκης, Ράλλης, Μερκούραρας! Νά
το Ρωμαΐσκο!...

TIM. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Toῦ Λέκα 'Αρβανίτη

ΛΕΦΤΕΡΙΑ!

Γιαρριθηγ.

Πάρτε μ' αἴτοι μου στὰ βουνά, πάρτε με σὰ λαχάδια,
Ἐκεῖ ποὺ επέλνει χρυσαρή τὸ πρώτο χρυσούδιο
Ο δηλιος τὸ ἑημέρωμα, γιὰ νὰ χρῶ ταῦς πλάστης
Τὴ φαγγερή, ἀνοιγτωστὰ καὶ νὰ γλυκεναπενέψω

Στῆς λεφτεριάς τὸ φύσημα τάνασκεμα τοῦ κλέφτη,
Καὶ καὶ ποὺ γιαντόκορμα οὐρανοστέκου δέντος
Καὶ ρυθμομουρμουρίζουνε τὰ γάργχρα ὑσίκια,
Ποὺ σὰ βοσκοὶ σφυρίζοντες σὲ ἄνεμοι παλεύουν.

Να μὲ ξεπάσῃ ἡ φωνὴ τῆς πλέριας ωρισύνης
Μαγεφτικά κι ἀπόκοσμο βαθιόλακο νίκουσω
Τὸ ζωντανὸ τραγούδημα τῆς ζέσκετης τῆς φύσης.

Καὶ τῆς ψυχῆς μου λεύκοντες τὶς λέρες στῆς Πατρίδας:
Ξενιερέρι διαφέντεμα καὶ τὴ μεγαλωμάνη,
—Να λαχταρήσω πειδεμούς καὶ γδικιαρούς στὴν Ηδόη.

Θεριστῆς 2006.

G. ΣΤΕΦΑΝΗΣ

ΩΣ ΠΟΤΕ :

Διάκητη χαρὰ ἐπιγράφει κάποιο του διήγημα
δὲ Εφταλιώτης καὶ εἰν' ἔκει ὁ λόγος γιὰ ἔνχει βιο-
παλαιστὴ, ποὺ δὲ ἐλπίζει νὰ προκόψῃ, μὰ δὲν τὸ
κατώρθωσε, ὃς ποὺ γέρασε καὶ πέθανε μὲ τὴν ἐλ-
πίδα πάντα καὶ τὴ χαρὰ πὼς κοντεύει νὰ πραγ-
ματωθῇ τόνειρό του.

Μοῦ φαίνεται πὼς, ὃ δὲ μοιάζουμε πέρα πέρα
τώρα, κοντεύουμε δύμας νὰ μοιάσουμε μ' αὐτόνε τὸ
βιοπαλαιστὴν δὲν δοὺ πονούμε — κ' εἰμαστε πάρα
πολλοὶ (εὐτυχῶς, ἀν θέμε νὰ τὸ ἐκμεταλλευτοῦμε)
— κ' ἐλπίζουμε νὰ γίνηται κράτος ἐπὶ τέλους ἡ ξεχα-
ριστητὴ αὐτὴ μηχανή μὲ τοὺς 177 μαστροχαλ-
αστῆδες μηχανικούς.

Ἐλπίζουμε κ' ἐλπίζουμε δεκάδες χρόνια τώρα.
Μαραίνουνται οἱ παλιές μας ἐλπίδες καὶ φυ-
τώνουν καινούριες.

Μὰ ἔργο κανένα δὲ γίνεται ποὺ νὰ μᾶς προδι-
βάσῃ δὲς κράτος, δὲς δύναμη, δὲς σύνολο.

Ολο τὸ ἀντίθετο, βουτοῦμε δοσ πάμε πειότερο
στὸ βούρκο ποὺ θάναι ὁ τάφος τοῦ πρότυπου — ἔτοι
δὲν τὸ εἰπατε, Μεγαλειότατε; — ἐλληνικοῦ βασί-
λειου καὶ, πολὺ φρούριαι, τὸ ἔργαστηρι νέκ; δου-
λοσύνης τῆς φυλῆς μας.

Καὶ εἶναι παντοῦ ἀπλωμένος ὁ βούρκος αὐτός.

Ἡ πιστη μας, γιὰ νάρχισσουμε ἀπ' αὐτὴ, ἔκανε
φτερὰ καὶ στὸν τόπο της καμαρώνουμε τοὺς παπά-
δες, κι ὅχι μόνο τοὺς καμαρώνουμε, παρὰ καὶ θέμε
νὰ στηρίξουμε τὸν ἐλληνισμὸ πάνου στὸ σάπιο πα-
παδιός εἶναι ἡ μόνη μας πολιτική.

Στὴν ἐκπαίδευσή μας βασιλιᾶς ὁ Μιστριώτης.

Ἀπὸ τὴ Δικαιοσύνη μας μένουν ἀκόμη τὰ χτί-
ρια μὲ τὶς ἐπιγραφὲς καὶ μακάρει καὶ αὐτὰ νὰ εἶται
ἀδεια διλού.

Ο στρατός μας μισθολόγιο παλιογαλανάδων γιὰ
πέταμα καὶ μπουλούκι ὑπηρετῶν ποὺ πλένουν πιάτα
καὶ κουβαλοῦν μ' εὐλάβεις τὶς σάκκες κοριτσιῶν
τοῦ σκολειοῦ.

Γιὰ τὴν ἀστυνομία μας καὶ τὴν ἀσφάλεια ἀ-
μιλάνει δ. Μίχας καὶ τὰ συντρόφια του.

Τὴ γεωργία μας καὶ τὴ χτηνοτροφία δὲν τὴν
ζηλεύουν μήτε οἱ Κούρδοι τῆς Μεσοποταμίας.

Καὶ ποὺ νὰ περιγράψῃ κανεὶς δὲν τὴν ἐκταση
τοῦ βούρκου.

Ποὺς θὰ μᾶς βγάλῃ ἀπ' αὐτόν;

Ηζεν καὶ πέρασαν πολλὲς γ. υ. σὲ εὐκαιρίες ὅπου
θὰ μποροῦσε νὰ τὸ καταφέρῃ ἥνας ἀνθρωπὸς μὲ θέ-
ληση, μὲ δύναμη, μὲ νοῦ, μὲ θέρετος, μὲ φιλοκατερία,
ἥνας ἀνθρωπὸς ὀνυφρεμένος, δὲν εὐείδειούτανε. Μὰ
δὲν εἶχαμε τὴν τύχη νάπολέψουμε τέτοιον ἔναν
ἐργαγός καὶ χάθηκαν οἱ εὐκαιρίες οἱ πολύτιμες.
Τέτοια εἶται, ὅπως δὲν τὸμολογοῦν καὶ ἡ βρα-
δειὰ ἔκεινη ἡ ἐληπισμότητη τῆς προπερασμένης
Τρίτης καὶ τὸ συλλαλητήριο τῆς ἀλλης μέρας.

Τὶ ἔγινε στὸ συλλαλητήριο αὐτό; Τὴν προ-
γόμενη βραδειά ὁ κόσμος πνιγούστανε ἀπ' τὴν ἀγα-
νάγκη τησσαὶ τὴ συναίσθηση, διὰ τὸ μαχαίρι ἔρπαξε
στὸ κόκκαλο, καὶ τὴ ταρχή του καὶ τὸ συγκίνηση του
γιὰ τὰ χάλια τοῦ κράτους καὶ γιὰ τὸ σφάξιμο τῶν
ἀδερφῶν μας ἀπ' τοὺς δολοφόνους τῆς Βουργάρικης
κυβέρνησης εἶται ἀπερίγραφη. Ἀφοῦ καὶ διαδή-
λωση, ἔγινε τὰ μετάνυχτα. Σὲ δρόμους, σὲ πλα-
τείες, σὲ καφενεῖα, παντοῦ ἔβλεπες παρέες ἀπὸ
10—20—30 πρόσωπα ὡχρὰ καὶ ταρχαγένεια νὰ συ-
σκέπτουνται τὶ πρέπει νὰ γίνη.

"Οχι μόνο διαμαρτυρίες, στὴν Εύρωπη γιὰ τὰ
Βουργάρικα κακούργηματα, ἀλλὰ καὶ διδύθωση ἐσω-
τερικὴ ἡ ζητοῦσαν δλοι.

Καὶ εἶται σύμφωνος δλος ὁ λαὸς σ' ἔνα πράξι-
στι φταίνε, οἱ Κυβερνήτες μας, διὰ αὐτοὺς εἶναι οἱ
χειροτεροὶ Βουργάροι, γιατὶ αὐτοὶ μᾶς ἔφερνεν σ'
αὐτὴ τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν κακομοιρά.

"Ἐνας οώναζες διὰ δὲν υπάρχει Κράτος μήτε
Κυβέρνηση μήτε Βασιλιᾶς, παρὰ μόνο μιὰ Βουλευ-
τοκρατία, μιὰ φαυλοκρατία.

"Άλλος ζητοῦσε ἐπανάσταση. "Άλλος θύεται νὰ
γίνη Πανελλήνικο Κομιτάτη κατὰ τῶν Βουργάρων,
καὶ τὸ Κομιτάτη αὐτὸν νάναγκασθή δλους τοὺς πλου-
σίους; νὰ συγεισφέρουν, καὶ μὲ τὸ λεπίδιο ἀκόμη.

"Άλλος ἐπρότεινε τὸ κάθε σπίτι νὰ ποκχρεωθῇ
νάγοράσῃ ἀπὸ ὅντα δὲν δηλούστηκε πρέπει, γιὰ νὰ
γίνη τὸ κέφι τῶν Κυβερνητῶν μας γιὰ νὰ ὑπλι-
στοῦμε.

"Άλλος θύεται νὰ ζητηθοῦν εὐθύνες ἀπὸ τοὺς
πολιτευμένους καὶ τὸ Βασιλιά. "Έχεχνούστε πώς
δλους μᾶς διειστέρα διέθεινος εἰν' αὐτός.

Κι ἀλλος ἀλλα.

Κατέληγαν δύμας δλοι στὸ νὰ γίνη συλλαλη-
τήριο καὶ ψήφισμα ποὺ νὰ ζητάῃ ἀπ' τὴν Κυβέρ-
νηση καὶ τὸ Βασιλιά διόρθωση καὶ μεταβολή.

"Ἐτοι ζημερώθηκε δλη ἡ Αθήνα.

Τὴν ἀλληλέπιδρον δὲν δηλούστηκε τὸ παραπάνω
τούς πολλοὺς εἶπον τὸ πλῆθος ἔκεινο τοῦ κόσμου, πώς
τοὺς καὶ τὸ πλῆθος τὸν έπιτηδεύτηρα τὴν Κυβέρ-
νηση τῆς ἀθρωπιᾶς σὰν ἔκεινο λ. χ. ποὺ εἶχε συντάξει
τὴν ἴδια μέρα ἡ Ακρόπολη. Μὰ τίποτα δὲν
ἔγινε. Μήποτε πρώτα κάποιος δικηγοράκος δικη-
γορικά καὶ ἀνόητα καὶ νερόβραστα, κι ἀπροσδιόριστα
ποὺ καὶ ποῦ, ἔφοι ἀνάκλατεψε στὸ λόγο του καὶ
τὴν αὐτὴ τῆς περίφημης (δπως εἶπε) Χαλέπας.
Εἶπε δύμας καὶ μαρτίες ἀληθείεις. "Ἐπειτα βγῆκε
ἄλλος σαγλάς ποὺ γυρεύει νὰ γίνη βουλευτής καὶ
μᾶς εἶπε κάμπος; παπαρόδες μὲ προγόνους κι ἀπ'

δέξω τὸ μάθημα του γιὰ τὸν Βούλη γὰρ νὰ ψηφίσῃ τὰ χρειαζού-
μενα. "Ἐπειδής δύμας κανένας δὲ μᾶς ἔγγυαται καὶ ποὺ
πρέπει δημιουργία στὸ Βασιλιά γιὰ τὸν Σχολείον, νομίζω πρέ-
πει δημιουργία στὸν πατέρα της τούς πολύτελους μιὰς πολύχρονης
μεταβολῆς. "Η έργασία αὐτὴ πρέπει, εἶναι ἀπόλυτη
ἀνάγκη νάρχησης. Ιπαρσλλήλα δύμας μ' αὐτὴ πρέπει
νὰ δοῦμε καὶ τὶ θὰ γίνουμε βούλα, ἀμέσως τώρα,
τὶ έχουμε νὰ ζητήσουμε γιὰ νὰ μᾶς λογαριάσουν δι-
κάτοις καὶ πῶς θὰ τὸ ζητήσουμε.

Πραγκεικώτερη ἀπ' δλες βρίσκωσα σ' αὐτὸ τὴ
γνώμη τῆς Ακρόπολης. νὰ γίνουν ἀναφορές δημο-
νίου τὸ θέσουν τὴν πομογραφή τους δλοι δημονίες τὴν
μεταβολή καὶ οἱ ἀναρρόφες νάπαιτούνε νὰ συγχαλε-
στῇ ἀμέσως ἡ Βουλὴ γὰρ νὰ ψηφίσῃ τὰ χρειαζού-
μενα. "Ἐπειδής δύμας κανένας δὲ μᾶς ἔγγυαται καὶ ποὺ
πρέπει δημιουργία στὸν πατέρα της τούς πολύτελους μιὰς
πολύχρονης πρέπει τὸ πανηγύρι. Τὸ Γρηγο-
ρεῖτε ποὺ εἶπε πώς είμαστε δλοι εἰρωνεία
βέβαια, ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ποὺ μᾶς ἔφεραν
στὰ σημερινὰ χάλια, ἢ προτού βουλευτής Αναστα-
σόπουλος διάβασε τὸ ψήφισμα μὲ τὸ ἀχέρενο. "Γρη-
γορεῖτε καὶ τέλειωσε τὸ πανηγύρι. Τὸ Μιστριώτης
εἶπε πώς είμαστε δλοι εἰρωνεία
χρειάζεται στὸν κόσμο τούς δλοι εἰρωνεία
δουλειά, γιατὶ οἱ κόσμος έχει νοιώσει κατάβαθμα ποὺ
εἶναι τὸ κακό. Μήτρας ἔχει λογαριάσται νὰ γίγη γιὰ
τὴν ἐνέργεια. "Ακόμη θὰ τὴν περιμένουμε; "Ός-
ποτε εἶπε τέλους;

Δ. Π.

Θάρη, ἀφοῦ δ. Βασιλιᾶς σαράντα χρόνια τώρα ἔδειξε
πώς δὲ θέλει νὰ λάβῃ τὴν πρωτεύουσα γιὰ καμπιά
μεταβολή. Είναι πιθανό καθόλου νὰ τὸ θελήσῃ τώρα
καὶ θάτερα; Πρέπει νὰ τοῦ ζητηθῇ γιὰ νὰ θελήσῃ.
"Απ' τοὺς κυβερνήτες μας πάλι ἀπ

άν ένα τους τώρα
σὲν το' ἐρθῃ βούθο
'ε τὰ φύλλα του μέσα
τὴν ώρια νὰ κλείσῃ
ξερίζωμα 'ε δῆλα
θα κάμη κακό !

Εστρέχει καὶ πάλι
τοῦ κάκου μαλλώνει
'ε τὸ βλέφαρο τώρα
το' ἀνθίζει λαμπρό
τὸ δάκρυ κοραλλί,
π' ἀχτίδες ἀπλώνει
σῶν πῖλοις ποὺ γάμπει
'ε ώραίο οὐρανό !

'Απλώνει χεράκι
ν' δρκίσῃ νὰ κάψῃ !
γιατί μετανοώνει;
καὶ πάλι θρηνεῖ !
λέει δυγγένει τώρα
ταιριάζει 'ε τὴν δύνη^{της}
τοῦ ποὺ νὰ πάρῃ
ζωή συμπονεῖ.

'Ανθόθυαλλ' ώστεσσο,
γάκικό σῶν τάγέρι
τὸ παιρνεῖ μὲ γάρη,
ξεθεύγει οἱ χρυσοί !
Μήνιν κλαῖς, ζπλεμένο
μικρὸ περιστέρι,
θ' ἀνοίξεις μὲν μέρα
φτερούγια καὶ σύ.

ΣΗ. ΗΓΡΑΣ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ

Αγαπητὲ Νούμα,

Τὴν προπερασμένη βδομάδα ὁ Φωτιάδης ὁ γιατρὸς
καὶ ὁ Ἀλέκος Παπᾶς, καὶ αὐτὸς γιατρὸς καὶ φα-
νατικὸς δημοτικοστής, στείλανε σὲ καμιά ἑκατοπε-
νηταριὰ συγγενεῖς καὶ στενοὺς φίλους τὸ ἀκόλουθο
προσκλητήριο :

«Τὴν Κυριακὴν 23/5 Αὐγούστου γίνονται οἱ
νύμφαι τοῦ Ἰη. Α. Παπᾶ, ἐσωτερικοῦ γιατροῦ
»στὸ ηρσοκομεῖα τοῦ Παρισιοῦ, μὲ τὴν Κα' Ελέ-
νη Φωτιάδην, κόρη τοῦ γιατροῦ.

»Ο Κός καὶ ή Κα Φωτιάδη οὐ καθός καὶ δὲ
»Κός Α. Παπᾶ σᾶς παρακαλοῦντες νὰ τοὺς τιμή-
»σετε μὲ τὴν παρουσία σας.

ΔΑΝΤΗ

ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ

Ασμα ποώτο:

Σὲ πέλαγο ήσυχότερο γιὰ ν' ἔρμενιση τώρα
Τοῦ νοῦ τὸ καραβάκι μου πονάκια ξεδιπλώνει.
Ἀφίνονται ωπισιο του τοσ' ἔγρια ἀνεμοζέλη.
Καὶ τώρα γιὰ τὴ δεύτερο βασίλειο θὲ νὰ φάλω,
Καὶ ποὺ τ' ἀνθρώπου ν' ψυχὴ σὲ καθαρό δοσμένη.
Γιὰ ν' ἀνεβῆ ἄκια γίνεται στῶν οὐρανῶν τοὺς τόπους.
»Ο θέλεις Μούσες, τώρα δέω δέλτηνε 'ε μάνασσησε,
Τὴν νεκρωμένη ποίηση γιὰ δέω πιστὸ εἰς λάτρη,
Καὶ σὺ λίγο φήλετέρα φτερούτσε, Καλλίστη,
Τ' ἀμμα μου σύντρεψοντας μὲ τὸν ηχὸν ἐκπῖνο,
Ποὺ τόσον ἴπροσκέρασες τὶς ἀμοίρες τὶς Κίσσες
»Ως ποὺ τῆς περηφάνειας τους νὰ μὴ δαρροῦν συχώριο.
Χρόμα τ' ἀνέτολίτικους γλυκύτατος ζαρέρου,
Ποὺ χύνονται στὴν ξάστερη θωριά καθαροτάτου
»Ορίζονται κ' ἐκλείστενε μέσα στὸν πρώτο κύκλο,

»Η στεράνωση θὰ γίνει στὸ μοναστήριο τοῦ "Αγίου Νικούλα (Πρίγκηπο)" ή σῶρα 3 μ. μ.

»Ιδιαίτερο βαπτόμενοι γιὰ τοὺς καλεσμένους θὰ ξε-
»κινήσουσι ἡ σῶρα 1/2 μ. μ. ἀπ' τὸ Γαλιτά καὶ θὰ
»πάσσει Καπιτζή-ποιο καὶ Χάλκη.

»Μετὰ τὴν κλείση ή Κερίδα
»Φωτιάδη η δέχεται σπίτι της.

Ο φίλος μας Σπυρούδης μαλιστα, ποὺ, σὰν πραγτικὸς δημοσιογράφος, ἀμέσως μυρίστηκε δουλειά... μιὰ καὶ δύο τὸ κάθισε στὴν «Πρόδοση».

Τὸ πρώτο δημοτικὸ προσκλητήριο! Φαντάζεσαι τὸ σούσουρο καὶ τὴν φασαρία ποὺ γένηκε στὴν Πόλη! Μέσ' στὰ βαπτόρια, μέσ' στὰ σαλόνια καὶ τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα, καὶ στὰ καφενεῖα καὶ τὰ μπακαλίκα, γιὰ μιὰ βδομάδα φιόριζε ξεγωριστά ή κίτροδος· κ' ἔπαιρνε κ' ἔδινε τὸ ζήτημα. Όσο γιὰ τὸ Φωτιάδη, ξκουσε καὶ πάλι δύσα σέρνει ή σκουπα καὶ θυμήθηκε παλιές μέρες . . .

— «Ἐνας σεφός γιατρὸς, μὲ πολὺ σοφός, δὲ βά-
σταζε νὰ μήν πη τὸ λογάκι του σ' ἔνα σοφὸ φύλλο τῆς Πόλης. Ό χνθρωπος ἔκανε καὶ τὴ διάγνωση καὶ κατέταξε τὸ φαινόμενο στὶς ψυχοπάθειες. "Αρπα τὴν, Κύρο-Νούμα, ποὺ θαρρεῖς πώς δὲν ἔχουμε καὶ στὴν Πόλη σοφαρούς ἵπιστήμονες σὰν τοὺς δικό σας τὸ Μιταφτοή!

— Μιὰ νόστιμη, μὲ πολὺ νόστιμη ρωμιοπούλη, ποὺ τῆς ἔδωκε δὲ Θεός ἔνα χρωτωμένο στούκτακι γιὰ νὰ χρησιμέψῃ σὲ κάθε ἀλλο παρὲ νὰ καταφρονῇ τὴ δημοτικὴ μας, δηλ. τὸ πιὸ μυρωδάτο λουλούδι ποὺ μποροῦσε ν' ἀνθίσῃ σὲ τέτια χείλια, μούλεγε πώς ἀν τὴν καλνοῦσε δὲ Φωτιάδης δὲ θὰ πήγαινε στὸ γάμο!

— Ενας ἄλλος πάλε, ποὺ σίγουρα θὰ είχε φάει ἐκείνη τὴ μέρα πιπέρι κόκκινο, χριστιανική γιὰ νὰ χρησιμέψῃ σὲ κάθε ἀλλο παρὲ νὰ καταφρονῇ τὴ δημοτικὴ μας, δηλ. τὸ πιὸ μυρωδάτο λουλούδι ποὺ μποροῦσε ν' ἀνθίσῃ σὲ τέτια χείλια, μούλεγε πώς ἀν τὴν καλνοῦσε δὲ Φωτιάδης δὲ θὰ πήγαινε στὸ γάμο!

— Τέλος, κάποιο ζενόγλωσσο φύλλο, περιγρά-
φοντας τὴ χαρὰ, γασαχτήρισε τὴν περστυχὴ γλώσ-
ση τοῦ προσκλητήριου γιὰ παραφωνία μέσα στὴν
τόση ἐλεγκάντο ποὺ ξετυλίχτηκε στὸ γάμο. Αὐτὸ^{τὸ} ἔφτασε, φάνεται, καὶ σταύτιὰ τοῦ κασάπη ποὺ
δίνει κρέας τοῦ γιατροῦ καὶ πολὺ χολόσκαστος δὲ ἐρί-
φης! Τόσο! ποὺ πικρὰ πτεραπονιότανε στὸν ἀνθρώπο
τοῦ γιατροῦ πώς γένηκε αἴτια νὰ μὲς μαζαίνουνε

τὴ γλώσσα μας οἱ φραγκοί!

Λογικὴ τοῦ καστηπο καὶ λογικὴ τοῦ Μιταφτοή
Διαλέξτε!

Τέτοια, φίλε μου Νούμα, είναι τὰ χάλικα μας στὴν Πόλη, καὶ δὲν πρέπει καὶ πολὺ νὰ παραξε-
νεσθεῖ, γιατὶς είναι φυσικὸ ἀνθρώποις συνειδησμένοι
νὰ καλνοῦνται σὲ ρωμαϊκά στεφανώματα μὲ προσ-
κλητήρια φραντζέζικα (τυπωμένα στὸ Παζίσι) νὰ
ξαρντζούνται σὲ διστούνα ρωμιό νὰ καλνῷ ρωμιός
θαρρεῖται στὴ ρωμαϊκὴ γλώσσα.

Μὰ καὶ τὶ δὲν εἶπανε! "Ο, τι φανταστής! "Εγα πράκτικα μονάχα κανεῖς δὲν τόπε. Μή καρδιά δὲν
ἔνοιωσα νὰ χτυπήσῃ πιὸ δυνατά μπρὸς στὸ γενναῖο
φέρσιμο ἐνὸς χάντρος ποὺ ἔδειξε μοναδικὴ παλινκα-
ριὰ καὶ θάρρος τῆς γυάρης του (κουτοῦς—στραβής,
ἀδιάφορο) μέσα στὴν ζεραστικὴ ζεφερεσί τοῦ χα-
ραχτηρίζεις ὅλους τοὺς στημερινούς Πολίτες ςτὸ πάνω
ίσια μὲ κάτια.

— «Ολ' αὐτὰ δὲ μποδίσανε τὸ βαπτοράχι νὰ ξεκι-
νήσῃ τὴν Κυριακὴ στὶς 23 τοῦ μηνὸς, ὥρα μισή
ταπομεσήμερο, ἀπ' τὸ γιούφρι. Έγώ τὸ περίμενα
στὴ Χάλκη, ποὺ περνῶ τὸ καλοκαίρι μου. Ή ὥρα
3 φτάσαμε στὴν Πρίγκηπο καὶ ἀφοῦ μπήκαμε δόλι
οἱ ἐπιβάτες σὲ καυτὰ εἰκοστάρια ἀμαζία, τραβήξαμε
κατὰ τὸ μοναστήριο τοῦ Αγίου Νικολάου ποὺ βρέσκεται
στὴ ρομαντικώτερη μεριά τοῦ νησιοῦ.

— Εκεὶ στὴ πατρικούτωσικη καὶ λαμπερή ἐκκλη-
σία τὸ Πάτερ Μητροφάνης — ἔνας ἀπ' τοὺς ωριαί-
τερούς τύπους ρωμιού παππᾶ — εὐλόγησε τὰ διού χα-
ριτωμένα παιδιά, σφραγίζοντας μὲ τὴ χριστιανικὴ
γλυκύτητα τὸ πυθόλαιο πούχανε ἀπ' τὰ πρὸν ὑπο-
γράψεις οἱ χρυσές καρδιές τους. Κουμπάρος εἶπανε τὸ^τ
γιατρὸς τὸ Ζαμπακὸς πατέρα, ἔχοχος ἀντρας καθὼς
θὰ ξέρης, ποὺ χάρισε καὶ κύτος ἔκει μέσα στὴν τόση
χάρη καὶ δροσιά τὴ λάσιψη τῆς ἀληθινῆς ἀρχον-
τιᾶς του.

— Η πρώτη ματιὰ στὴν ἐκκλησιὰ μούδωκε τὴν
ἐντύπωση πώς γιορτάζεις καποια κόρχατα γιορ-
τὴ τὴν Ομορφιάς. Λέσ κ' είχε μαζαχτεῖ ἐκε-
πέρα δι' τὸ διαλεγμένο, χαριτωμένο καὶ δροσερό
μπορεῖς νὰ βρῆς, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴ νύφη π' ἀνθίζεις
σὲ λευκὴ ἀμυγδαλιὰ σὲ κάποια ζνοίξη ἀγάπης καὶ
ἀναπτυγόντας τὸ ματί στὴν μικρότερη κόρη τοῦ για-
τροῦ, ζούντανη Καρυπάτιδα, καθὼς ἐπιτυχημένα τόπε
μιὰ φορὰ ἔνας φραγκόπαππας. Κι ἔταν, ἀφοῦ τέ-
λειωσε τὸ στεφάνωμα, ξεκινήσαμε πάλι μὲ τάμαξια

Τὸ πολυχρυσό μου τὰ μάτια μου ξανάειδαν,
»Αμέσως σὰν ἀπ' τὴ νεκρή τὴν αὔρα βγήκα
»Όπου μού καταπίκρανε καὶ μάτια μου καὶ στήθια.
Τ' ἀστέρι, τὸ γλυκόχωσμο διού, καλεῖ σ' ἀγάπη
»Έκανε νὰ γλυκογελᾶ ἡ ἀνατολὴ ἔκρη σ' ἔκρη.
Κι' ζύγιζε γύρω τοῦ ἀπ' τὸ φῶς τὸ φέρια π' ἔκλουδούνα.
Καὶ γύρισε τότε δεξιὰ καὶ κοίταξε στὸν ἄλλο
Τὸν πέλο κ' ἐκεὶ τέσσερα δέξιονα ἀλλαγήσατε
»Π' ἄλλος ἀπ' τοὺς πρωτότλεστους δέν τάχεις 'δή ποτέ του.
Κι' ἔστρησαν δέξια κι' οὐρανὸς στ' ἀγτιθεσθέλετο
»Ω, τοῦ Βορείου παντέρημη καὶ γησεμένη χέρι,
»Αροῦ τίτσια ἀστρα πὰ γερής δὲν ἔλλεις τὴ γέρη!
Μ' ἀμέσως μόλις ἔταψα καὶ κατέλασαν τὰς τέλεια
»Κ' ἔστρησαν τὸ χρώμα τους μὲ τὰ φυρά μαλλιά του,
Ποὺ δέ τοῦ στήθη ἔρριχναν τὶς δύο τους πλεξίδες.
Τὰ φάτα σὲ τὰ τέσσερα τὰ δέρα τ' ἀστέρια
»Μὲ λάμψην ἔστολιζαν τὸ προσωπό του, τόση,
Ποὺ ἡ έψη του σ' ἀνάγκαζε σὲ τὸ μέγα σέβας:
»Όπου καὶ στὸν πάτερα γίνεται περόστρεπτο δὲ θάρες
Μακούλ τὰ γένια του ήτανε, δέσπορες γιορτάτα τρίχες
»Κ' ἔμοιάντων στὸ χρώμα τους μὲ τὰ φυρά μαλλιά του,
Ποὺ δέ τοῦ στήθη ἔρριχναν τὶς δύο τους πλεξίδες.
Τὰ φάτα σὲ τὰ τέσσερα τὰ δέρα τ' ἀστέρια
»Μὲ λάμψην ἔστολιζαν τὸ προσωπό του, τόση,
Ποὺ είστε σὲ τὸν ἀντίδρομα στὸ σκοτεινὸν ποτάμι
Τραβήντας ἔσεργυγτες τὴν δεσμήτη εκλαβεῖσας;
»Έρωτης, τὸ φέρωμα τὸ σέβοστο κουνάντες:
Ποὺς εῖσις ὠδηγήσανε δέως ή ποιός τὰ βρύμετα σας;
»Έρωτις εῖσις βγαλνάτε δέως ἀπ' τὴ μαύρη νύχτα

»Ποὺ χύνει πάντα καταγνήσι στὶς λαγκαδιά τοῦ "Άδη":
»Βαῖ λοιπόν ἔ